BYLARA-resan

Tisdagen den 4 oktober startade resan med att jag körde till Bålsta och plockade upp Agneta. Vi hade bokat parkeringsplats på Långkrogens parkering och när vi kom dit fick vi lasta ur våra väskor och jag fick leta upp en plats. Det var inte det lättaste. Parkeringen var tämligen knökfull, men till sist hittade jag en plats i rad 19.

Tillbaka till Agneta och väskorna fick vi åka minibuss till Arlanda. Det var en väldigt trevlig tjej som körde oss, hon både lastade i och ur våra väskor åt oss. Checkat in hade vi gjort dagen innan, så det var bara att traska iväg till en automat och fylla i våra uppgifter, så fick vi bagagetaggar att sätta på väskorna. Sen fick vi faktiskt själva ställa upp dem på bandet och skanna taggarna. De har verkligen rationaliserat på våra flygplatser.

Det var tur att vi hade gott om tid på oss. Vi hann äta lite på ett kafé och sen hade vi en verklig långpromenad bort till gaten. Tror att vår var den som låg allra längt bort i en av armarna. Det flöt på bra där också och jag vi behövde inte vänta många minuter innan vi fick gå ombord.

Det mest upphetsande som hände på resan var att jag lyckades knuffa omkull min gratiskopp med kaffe så att den rann ut nerför ryggen på sätet framför, genom min sjal som låg i nätet med tidskrifter, som också fick ett kaffebad och sedan ner i min högersko! Flygvärdinnan gav mig massor av hushållspapper att torka med och sedan även en ny kopp kaffe. Min sjal luktade kaffe hela tiden i England.

Vi hade tagit till med gott om tid för förflyttning på Heathrow, tid för att gå, för att vänta på väskor, för att hitta till bussen, som skulle avgå 19:30. Nu visade det sig att vi hade ”flow”. Väskorna var redan framme när vi kom dit och vägen till bussen var inte svår, så vi kom till buss-stationen redan 17:30. Nåja, vi var beväpnade med litteratur, men jag gick ändå till informationsdisken och frågade om det gick någon tidigare buss till Milton Keynes. Det gjorde det. En direktbuss, men vi fick lägga till £14. Det var det värt. Vi kom till Milton Keynes innan vi skulle ha åkt! Där tog vi en taxi till hotellet. Vi upptäckte senare att chauffören nog blåst oss på £3, men han sa att han röstat för Brexit, så han var inte pålitlig. Resan tillbaka blev alltså £3 billigare.

Vi checkade in och letade upp vårt rum innan vi åkte ner för att se om vi kunde hitta något att äta. Det blev Fish ’n Chips från baren och glatt sällskap med bland andra de andra svenskarna och några till som satt i sofforna i foajén. Det blev vårt tillhåll under hela vistelsen. Vi var rätt trötta, så vi drog oss tillbaka så fort vi ätit. Nästa dag var det utflykt till Bletchley Park, samling i foajén 09:30.

Onsdag 5 oktober

Frukost serverades mellan 6 och 10 och vi var nere strax efter åtta.

Vi hittade allt vi kunde önska oss på frukostbuffén, utom ost! Det blev engelsk frukost för oss båda, massor av te och kaffe därtill.

Mätta och belåtna gjorde vi oss klara att åka till Bletchley Park.

Här syns Judith G4IAQ och hennes man G4IAR Dave utanför bussen. Hon är en av organisatörerna och hon har medlemsnummer 1 i BYLARA.

Jag har ju varit borta från BYLARA i många år, men nu när jag blivit medlem igen fick jag tillbaka mitt gamla medlemsnummer, 20.

Jenni M0HZT, höll upprop i bussen innan vi åkte iväg.

Det var en diger lista. 46 stycken, så det tog ett tag innan vi kom iväg, men alla tog det med gott humör.

Resan tog ca en halvtimme, Milton Keynes är närmsta stad, under kriget by och många av dem som jobbade på Bletchley Park bodde i Milton Keynes och senare även på Woburn Abbey.

Vi fick inte gå ur bussen när vi kom fram. Det skulle komma en guide och berätta för oss vad vi fick och inte fick göra och så gav han oss en karta över området.

Man kunde förse sig med en elektronisk guide, vilket många gjorde, men Agneta och jag beslöt oss för att utforska området på egen hand.

Fast först kände vi för lite förfriskningar.

Sen traskade vi ut och besökte alla olika hus som var öppna. Allt var väl skyltat, så vi visste vad vi såg. Ett ställe som lockade många var förstås radiostationen.

Vi gick in i de olika husen och tittade på hur det såg ut där de jobbade när de knäckte Enigma-koden. Några entusiaster har byggt en replik av den ursprungliga maskinen som Alan Turing och hans team byggde och som gav västalliansen övertaget i kriget och även till sist segern.

Filmen om Alan Turing spelades delvis in i Bletchley Park i originalmiljö. Den heter The Imitation Game på engelska och Alan Turing på svenska. Jag köpte filmen när jag kom hem och har nu sett den. Mycket bra film.

På kvällen efter buffémiddagen var det samling på konferensvåningen på hotellet. Nicki och Tony från Shetland berättade om öarna och möjligheten att bo i självhushåll i en fyr på södra udden. Tittade ni på serien Shetland när den gick på TV har ni sett fyren och området runt den.

Vi var rätt trötta när vi gick och la oss och nästa dag var det dags för en ny utflykt. Woburn Abbey där hertigen och hertiginnan av Bedford bor.

Vi fick promenera runt i den stora slottsparken och när vi åkte in till slottet åkte bussen genom stora marker där det lär ska finnas uppemot 1300 hjortar av 9 olika arter. De fanns överallt längs vägen.

Hjortarna var skilda från slottsparken med höga stängsel. Jag tror nästan det var elstängsel, men testade inte.

Vad vi däremot hörde hela tiden var, att det var brunstsäsong för bockarna brölade och vi såg hur de jagade bort konkurrenter från sin flock.

Har nog aldrig sett så många hjortar på samma gång.

Det fanns rätt mycket att titta på i slottsträdgården. Den anlades på 1700-talet och har restaurerats på senare år. Vi gick förstås in i labyrinten och kom fram till lusthuset och ut igen.

Vi såg stenträdgårdar, dammar med näckrosor, olika sorters träd och buskar. Inte minst ett imponerande gammalt cederträd.

Man blev rätt trött i fötterna.

Då gick vi in i kameliahuset och vilade dem.

Vi var och tittade på de delar av slottet som var öppna för allmänheten. Där fanns massor av vackra, dyrbara ting att titta på, men fotografering var förbjuden, så jag kan inte visa upp något.

Dagens höjdpunkt skulle ju bli Afternoon Tea i Hertiginnans terum. Nu visade det sig att det inte var vad jag trodde var afternoon tea. Det var cream tea. Vi fick varsin sconesbulle, lite sylt och grädde. Det var det hela. Måste medge att jag blev lite besviken.

Nu gjorde det inte så mycket, för vi skulle ju till hotellet och äta middagsbuffé igen.

Speciellt dessertutbudet tilltalade oss.

Sen blev det kvällssamling. Den här dagen visade ett par tyska herrar bilder från IYL på Island för två år sedan. Alltså inte från SYLRA-mötet förra året som Christer och jag var på.

Lika trötta idag också. Agneta kröp in i sitt täcke och lyssnade på ljudbok och jag lyssnade på P1 och sen sov vi de rättfärdigas sömn.

Jag hade bokat enkelsängar, men det fanns inte, så jag hade en dubbelsäng och Agneta sov i den utbäddade dubbelsängen i soffan.

Vi tog för vana att sova en stund innan middagen också.

Fredagen var vi lediga. Då kom James upp från sydkusten i sin frus Aston Martin och tog oss med ut på en överdådig lunch på en fiskrestaurang nere i Milton Keynes. Vi tyckte det var roligt att få se lite av stan också. Roligt att träffa James. Det var många år sedan sist, men vi tyckte nog att han var sig lik. Tyvärr vet jag inte varför jag inte har några bilder från lunchen, men en bild på bilen bjuder jag på. Vi var så mätta efter lunchen med James att vi skolkade från både middag och samling den kvällen.

Lördag förmiddag gick bussen till RSGBs årsmöte i en annan del av Milton Keynes.

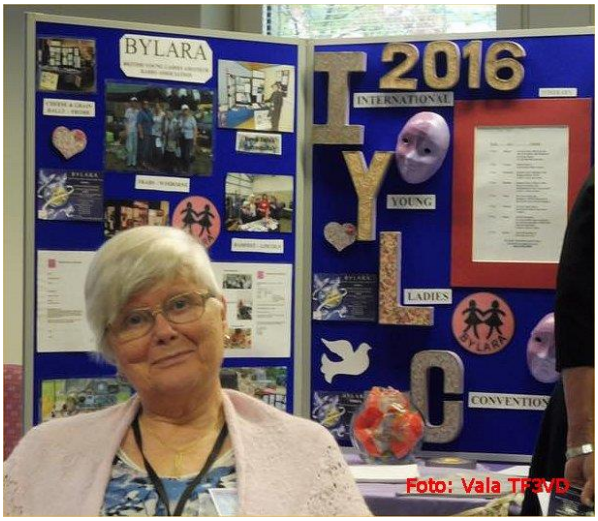
De hade massor av olika seminarier som man kunde gå på och vi var på ett par, men mesta tiden tillbringade vi i loungen där BYLARA och andra intresseorganisationer hade sina utställningar.

De hade också den trevliga vänligheten att bjuda på gratis te och kaffe.

Peter, som sköter BYLARAS register tillsammans med Hazel. Anne från USA. Judith, Agneta och Kay.

Mig känner ni väl igen. BYLARA-utställningen i bakgrunden. Mannen i mitten är RSGBs President, som kom och hälsade på oss damer och välvilligt ställde upp på ett foto.

När vi skulle åka därifrån var det en ny busschaufför som för det första inte visste om han kommit rätt och när vi sa att han var rätt visste han inte var hotellet låg, men han hade GPS i bussen så vi kom hem och hann vila och stila upp oss.

På kvällen var det galamiddag på hotellet och det var både gott och trevligt. Tony från Shetland fyllde 60 år, så vi sjöng och hurrade. Hotellet hade lagat en god middag. Där var lotterier också och Agneta vann en quiltad kasse som Jenni hade sytt.

Efter middagen skulle alla ställa upp sig i trappan och bli fotograferade. De var mycket för gruppfoton. Det syns att vi är på väg att gå därifrån. Alban tog bilden med sin mobilkamera.

Gruppfoto på Bletchley Park

Gruppfoto på Woburn Abbey

Söndagen var vi också på RSGB och fördrev dagen på ungefär samma sätt som dagen innan. Vi umgicks i loungen och hade trevligt.

Anna från Island och Agneta. Christine från Skottland. Henne besökte Christer, Anders och jag.

Radiobuss utanför entrén. Teleskopmasten går rakt genom taket, ses till vänster. Gubbarna kör radio.

Buss till hotellet, lite vila och sedan iväg ut på restaurang med de nordiska vännerna, sex svenskar, två danskar och två isländskor drog iväg i tre taxibilar till Banana Tree och åt jättegod ostasiatisk mat.

Agneta och jag åt en underbar soppa med allt möjligt gott i.

Vi åt dessert också; friterade bananer och glass.

Gissa om vi sov gott när vi kom tillbaka till hotellet.

Måndag morgon och avskedsfrukost. Frukosten följdes av många kramar och tack för en trevlig vecka. Agneta och jag hörde till dem som skulle avresa sist, så vi satt i foajén och vinkade av de ena efter de andra. Till sist var det bara vi kvar. Vi hade placerat vårt bagage i ett låst rum och bestämde oss för att ta en promenad i solskenet i väntan på att det skulle bli dags att åka till bussen.

Mitt emot hotellet hade vi sett en mystisk skorsten. Nu fick vi veta att det var toppen på en kyrka vi såg, så vi tänkte börja med den.

Visst var det en kyrka, men stängd och tillbommad. Slänterna längs gångvägen dit var helt övervuxna med cotinoster. Vi såg en BP-mack snett över korsningen och den gick vi till. Vi hade ett landmärke till, en hög kommunikationsmast. Och vi såg hotellet.

Vi fick också syn på en skylt

Trevlig liten skog, tänkte vi och tog en titt på de olika stigarna som var utritade. Den där blir bra, den ser ut att vara ungefär en kilometer lång. Och så gick vi in i skogen. Den var inte stor, men tät.

Vi gick och gick och stigen var väl utmärkt, tyckte vi, men någonstans lyckades vi ändå gå fel, för vi kom inte tillbaka till utgångspunkten.

Vi kunde inte se några landmärken alls. Engelska skogar är verkligen täta och lummiga även i oktober.

Vi såg inte ens gatan och trafiken som vi kunde höra så tydligt.

Till sist fick vi förstås erkänna att vi var vilse och vid en väldigt vacker nyponbuske vände vi.

Men hur skulle vi gå?

På andra sidan en undergång fick vi syn på en bil som såg ut att höra till parken.

Vi gick dit och knackade på dörren till bilen där det satt två karlar och hade rast.

- Ursäkta, men vi är liksom vilse.
- Vart vill ni gå då?
- Novotel Hotel

De konfererade lite sinsemellan och talade sedan om för oss hur vi skulle gå. Vi hade gått rakt fram i stället för att svänga av till höger på ett ställe. Nu fick vi oss en riktig långpromenad. 5 kilometer i stället för de 1-2 som vi tänkt oss.

Åtminstone jag var rätt ömfotad och knäna värkte när vi var tillbaka på hotellet, men gissa om vi var glada att vara tillbaka.

Vi firade med att dela på en Club sandwich. På bilden syns halva.

Massor av te drack vi också. Så beställde vi en taxi, hämtade vårt bagage och åkte till Milton Keynes Coachway.

Bussen till Heathrow var i tid och vi var framme i god tid innan vårt plan skulle gå. Checkat in hade vi gjort via nätet, så vi behövde bara printa ut våra bagagetaggar och lämna ifrån oss väskorna.

Det var inte ens någon kö att tala om till säkerhetskontrollen.

Jag hann handla presentgodis till alla berättigade och även börja läsa boken jag köpt på Arlanda. Tur att den kom till nytta. Tja, planet avgick i tid, kom fram lite tidigt. När vi kom till bagageutlämningen hade väskorna redan kommit. När vi gick ut från hallen kom precis minibussen från parkeringen.

Vi hade med andra ord ”flow” på hemvägen också. Jag lämnade av Agneta utanför hennes hus kvart i tolv och vid halv ett var jag tillbaka i Västerås efter ännu en fantastisk upplevelse.